

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **O. P.**, zastoupená Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2007, č.j. OAM-1-678/VL-10-05-2007, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 9. 2008, č.j. 64 Az 89/2007 – 21,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna soudem ustanoveného advokáta Mgr. Jana Lipavského **se určuje** částkou 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

### O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 9. 2007, č.j. OAM-1-678/VL-10-05-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

V odůvodnění svého rozhodnutí Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany až v době, kdy jí hrozilo správní vyhoštění, tj. kdy rozhodnutím Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie v Ústí nad Labem, ze dne 6. 8. 2007 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dva roky a současně uložena povinnost vycestovat z území ČR do 4. 9. 2007. Platnost jejího víza byla ukončena dne 27. 7. 2006, přičemž žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany podala dne 27. 8. 2007. Tuto skutečnost zjistila Policie ČR při kontrole dne 5. 8. 2007. Dále krajský soud zjistil, že žalobkyně nechce žít na Ukrajině, protože byla se svým manželem nucena neznámými příslušníky náboženské sekty, aby přistoupila k jejich víře, o níž ale nic konkrétního neuvedla. Krajský soud konstatoval, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně splňovala některou z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, když její snahou bylo legalizovat si pobyt v České republice a vyhnout se správnímu vyhoštění. Za této situace správní orgán nepochybil, když postupoval tak, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle krajského soudu si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil potřebné podklady a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Co se týká procesních námitek žalobkyně krajský soud neshledal v postupu správního orgánu žádné pochybení.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížností, ve které uplatnila důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka se domnívá, že žalovaný a následně krajský soud pochybili při posuzování žádosti stěžovatelky při výkladu aplikované právní normy v ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Uvedla, že na základě osamocené skutečnosti, že žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany byla podána až poté, co žadatelce reálně vznikla hrozba vyhoštění, nelze přímo usuzovat na nedůvodnost podané žádosti. V daném případě je hlavním motivem podání žádosti existence stěžovatelkou výslovně uvedených azylově relevantních důvodů, a to zcela konkrétní a odůvodněná obava z pronásledování z náboženských důvodů, které má podobu psychického i fyzického nátlaku na stěžovatelku, kterému nejsou příslušné orgány země jejího původu schopny efektivně zabránit. V této souvislosti odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/20004, podle něž postačí, pokud žadatel o udělení azylu své pronásledování prokáže vlastní věrohodnou výpovědí. Žalovaný i krajský soud podle stěžovatelky pochybili, pokud žádost stěžovatelky o mezinárodní ochranu posuzovali pouze s ohledem na dobu jejího podání. Dále stěžovatelka namítla, že si žalovaný správní orgán neopatřil dostatečné množství podkladů pro objektivní rozhodnutí, nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku vykonatelnosti napadeného rozhodnutí.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně

přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Předně Nejvyšší správní soud upozorňuje na tu okolnost, že pokud je žádost o mezinárodní ochranu klasifikována jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, je tím vyloučeno posuzování podmínek udělení mezinárodní ochrany mimo jiné podle § 12 zákona o azylu a do důvodů obsažených v tomto ustanovení nemohou v řadě případů účinně směřovat ani jednotlivé body následně podané žaloby či kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaný pod č. 349/2004 Sb. NSS). Z uvedených důvodů je pak námitka stěžovatelky ohledně nedostatečného zohlednění jejího pronásledování z náboženských důvodů ze strany blíže neurčené sekty v zemi původu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu zcela nedůvodná, neboť o případném udělení azylu stěžovatelce pro odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů (tedy i z důvodu náboženství) dle § 12 cit. zákona nebylo a ani nemohlo být žalovaným v dané věci rozhodováno.

Otázkou zjišťování skutkového stavu správním orgánem v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 a 2 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již dostatečně věcně zabýval v řadě svých rozhodnutích, uvést lze rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, dostupný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz). S posouzením žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, byla-li podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, se pak Nejvyšší správní soud vypořádal jmenovitě v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, dále v rozsudku ze dne 31. 10. 2006, č. j. 4 Azs 55/2006 - 77, nebo v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, všechny dostupné na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz). Co se týče časového okamžiku podání žádosti o udělení azylu, Nejvyšší

správní soud odkazuje na svůj závazný právní názor, vyslovený v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, dostupném na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), „*Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a brozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti*“.

Se zřetelem ke shora uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud v souladu s právním názorem krajského soudu k totožnému závěru, že z postupu stěžovatelky je zcela patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podala „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a neprokázala opak.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005, má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek *ex lege*.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátovi částkou 4200 Kč dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 1. 2009. Soud advokátovi dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna soudem ustanoveného advokáta činí 4800 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Zástupci stěžovatelky se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín  
předseda

senátu